



CZECH A1 – HIGHER LEVEL – PAPER 1
TCÈQUE A1 – NIVEAU SUPÉRIEUR – ÉPREUVE 1
CHECO A1 – NIVEL SUPERIOR – PRUEBA 1

Monday 14 May 2007 (morning)

Lundi 14 mai 2007 (matin)

Lunes 14 de mayo de 2007 (mañana)

2 hours / 2 heures / 2 horas

INSTRUCTIONS TO CANDIDATES

- Do not open this examination paper until instructed to do so.
- Write a commentary on one passage only.

INSTRUCTIONS DESTINÉES AUX CANDIDATS

- N'ouvrez pas cette épreuve avant d'y être autorisé(e).
- Rédigez un commentaire sur un seul des passages.

INSTRUCCIONES PARA LOS ALUMNOS

- No abra esta prueba hasta que se lo autoricen.
- Escriba un comentario sobre un solo fragmento.

Napište komentář na **jeden** z následujících textů.

1. (a)

Zvuky

Člověk si události pamatuje podle zvuků. Podle nich je třídí, ztrácí a zase nalézá. Svět je zvukotechna, uši jsou řídítka. Jedeme tam, kam chtějí ony. Stojím u okna, držím v ruce sluchátko a čekám, kdo se ozve.

5 „Mácha. Prosím.“ Říkám: „Dobrý den. Tady Bém. Pane řediteli, chtěl bych vám říct, že odpoledne na poradu nepřijdu. No... ani zítra nepřijdu... Vlastně už nikdy nepřijdu... Tak nashle... No a nezlobte se.“

Ze sluchátka zahřmělo: „Cože... Jak jako... Kdo... Co se děje... Bém, co blbnete?“

Odložil jsem sluchátko na hranu květináče, postavil vodu na kafe a nechal Máchu vybublat mezi rostliny.

10 „Haló-haló-haló. Jak si to představujete? Takhle na začátku školního roku. Jste tam? Co to děláte, člověče? Proberte se... Tohle je od vás pěkná... Já se z toho... Halóóó... Sakra...“

Klap.

Chvilí ticho sešněrované slabým pípáním z druhého konce linky. Pak pískot konvice a za okny dunění pantografu na Nymburk. Zavěsil jsem, zalil kafe, zavřel okno. A čekal, kdy se ředitel 15 Základní školy v Jindřišské ozve znovu. Ozve se, to jsem věděl.

Pod okny hučí rychlík na Liberec, starý motorák a dva omlácené přípojný vozy.

Telefon na stole zazvonil podruhé.

Věděl jsem, že když ho vezmu, neodejdu. Že možná podlehnu. Nejsem bojovník. Zůstat stát bolí vždycky míň než běžet.

20 Za dvě minuty zvonil potřetí.

Nechtěl jsem odejít.

Počtvrté.

Musel jsem odejít.

Nevěděl jsem přesně proč a nevěděl jsem kam.

25 Šel jsem si sbalit věci. Kytaru. A taky ladičku. Napsal jsem dopis, spíš pár řádků: Mějte se dobře. Ozvu se. Omlouvám se. Jedu pryč a tak, vytáhl jsem z kapsy nějaké peníze a položil je na stůl. Taky spořitelní knížku. Je začarovaná na heslo Elvis je mrtvý. To jsem jednou četl vyryté na záchodě v Bunkru, kam jsme chodili pařit se Žeňou a kde to ze začátku dobře šlapalo. Ženě se to líbilo.

30 Elvis je mrtvý.

Bunkr je mrtvý.

Naše tehdejší kapela, co se jmenovala Drobný za bůra, je taky mrtvá a brácha už nikdy jinou nezaložil, protože založil rodinu a tapetářskou firmu.

Žeňa žije.

35 Nebude sama.

Možná proto utíkám. Že se toho bojím.

Kafe jsem vylil, telefon zase zazvonil. Horkost se mi nahrnula do čela. Když jsem nervózní, líp slyším a občas se mi z toho spustí krev.

40 Krev kape do umyvadla. Za oknem vrčí posunovací mašina, co přetahuje z jednoho nádraží na druhé poštovní vagony. Zakloním hlavu a dívám se nahoru nad bojler, cítím, jak mi hořká a lepkavá šťáva obaluje zevnitř krk. Plesnivý flek na stropě připomíná Austrálii.

Bojler monotónně hučí a zastavuje čas.

Zamkl jsem a hodil klíče do schránky. Za půlminutu jsem ji nožem vylomil, vzal klíče, otevřel byt a zkontroloval, jestli neteče voda v koupelně.

45 Netekla. Ani plyn neutíkal. Telefon neprotestoval. Rádio nehrálo. Pod oknem nabíral rychlost ostravský rychlík. Devět, ne deset vagonů! Zabouchl jsem. Vyšel z domu a seběhl Příběnickou pod natažené nohy mostů k tunelu, který polyká tramvaje a vypouští oblaka prachu.

50 Za ním je park, u parku nádraží. Z nádraží jezdí vlaky do města, odkud kdysi přijel strýc, který nebyl úplně strýcem, aby nám před domem nechal auto, které nebylo úplně autem, a přešel zed' západoněmeckého velvyslanectví, kde uprchlíkům nerozdávali coca-colu ani trička Dead Kennedys a pravé levisky, jak jsme si tehdy všichni mysleli, ale jen čaj, kafe a obložené chleby.

Šel jsem rychle. Přitisknut těsně ke stěně tmavého tunelu.

Jaroslav Rudiš, *Nebe pod Berlínem* (2002)

1. (b)

Na čekání

Mha stříbrná se chvěje v poli
a rosou vlhne šat i zbraň,
šum října táhne po vůkolí
a chladem dýchá na tvou skráň.

5 A marně bloudě v pustých lánech
dlíš náhle v cípu strniště,
kde od večera po cikánech
se čerstvé jeví ohniště.

10 Dým slabě vstoupá k nebi z něho
nad žhavým ještě popelem
jak vzpomínka snu vzdáleného,
jenž hasne zticha pod čelem...

Hle, vyhnanci tu v noci spali,
jež nesmí v sobě hostit ves!
15 Kde jsou teď; kam se odebrali;
čí zrak je najde v dáli dnes?

Ach, znikli tak, jak běhy dropa
kdes v dálky stepích černavých,
a co tu zřít – jen po nich stopa –
20 tak smutná, jak ten osud jich!

Alois Škampa, *Malá křídla* (1888)